

Mediji i informiranje

Sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 50/19

U Luxembourgju 11. travnja 2019.

Presuda u predmetu C-254/18
Syndicat des cadres de la sécurité intérieure/Premier ministre, ministre de
l'Intérieur i ministre de l'Action et des Comptes publics

**Nacionalni propis može za izračun prosječnog trajanja tjednog radnog vremena
predvidjeti referentna razdoblja koja počinju i završavaju na točno određene
kalendarske datume**

*Takav propis, međutim, treba sadržavati mehanizme kojima se jamči poštovanje najduljeg
prosječnog tjednog radnog vremena od 48 sati tijekom svakog razdoblja od šest mjeseci koje se
proteže kroz dva uzastopna fiksna referentna razdoblja*

Između Sindikata srednjih i viših kadrova službe unutarnje sigurnosti i francuskih državnih tijela nastao je spor o referentnom razdoblju koje se koristi za izračun prosječnog tjednog radnog vremena za aktivne službenike u službama nacionalne policije.

Francuska uredba koja se primjenjuje na te službenike¹ propisuje da tjedno radno vrijeme, za svako sedmodnevno razdoblje, uključujući prekovremene sate, ne smije prelaziti u prosjeku četrdeset osam sati u razdoblju od jedne polovice kalendarske godine.

Sindikat srednjih i viših kadrova službe unutarnje sigurnosti podnio je 28. ožujka 2017. tužbu Državnom vijeću (Francuska) za poništenje te odredbe. Sindikat ističe da određivanjem referentnog razdoblja izraženog u polovici kalendarske godine (fiksno referentno razdoblje) za izračun prosječnog tjednog radnog vremena, a ne razdoblja od šest mjeseci čiji se početak i kraj mijenjaju protekom vremena (pomično referentno razdoblje), navedena odredba krši odredbe Direktive o određenim vidovima organizacije radnog vremena², a posebno odstupanje u skladu s kojim države članice mogu proširiti referentno razdoblje do najviše šest mjeseci.

Državno vijeće pita Sud Europske unije protivi li se odredbama direktive nacionalni propis koji u svrhu izračuna prosječnog trajanja tjednog radnog vremena predviđa referentna razdoblja koja počinju i završavaju na točno određene kalendarske datume, a ne referentna razdoblja određena na pomičan način.

Svojom današnjom presudom Sud utvrđuje, posebno s obzirom na to da se direktiva ne izjašnjava o tom pitanju, da su **države članice slobodne odrediti referentna razdoblja prema metodi po vlastitom izboru, pod uvjetom da se poštuju ciljevi koje ta direktiva nastoji ostvariti.**

Sud podsjeća da je cilj direktive zajamčiti bolju zaštitu sigurnosti i zdravlja radnika, posebno predviđajući ograničenje najduljeg prosječnog trajanja tjednog radnog vremena. Ta gornja granica predstavlja pravilo socijalnog prava Unije koje ima osobitu važnost i koje se mora primijeniti na svakog radnika kao minimalna odredba za osiguranje zaštite njegove sigurnosti i zdravlja. Sud ističe da su fiksna i pomična referentna razdoblja, sama po sebi, u skladu s tim ciljem jer omogućavaju provjeru radi li radnik u prosjeku manje od 48 sati tjedno tijekom cijelog razdoblja o kojem je riječ i poštuju li se obveze zaštite njegove sigurnosti i zdravlja. Stoga, nije relevantno utvrđuje li se početak i kraj referentnog razdoblja prema fiksnim kalendarskim datumima ili prema protoku vremena.

¹ Uredba br. 2002-1279 od 23. listopada 2002. o odstupanjima od minimalnih jamstava trajanja radnog vremena i odmora koja se primjenjuju na osoblje nacionalne policije (JORF od 25. listopada 2002., str. 17681.), kako je izmijenjena Uredbom br. 2017-109 od 30. siječnja 2017. (JORF od 31. siječnja 2017.)

² Direktiva 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. o određenim vidovima organizacije radnog vremena (SL 2003., L 299, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 31.)

Sud ipak pojašnjava da utjecaj fiksnih referentnih razdoblja na sigurnost i zdravlje radnika ovisi o svim relevantnim okolnostima, kao što su priroda posla i njegovih radnih uvjeta te, posebno, najveći broj radnih sati tjedno i trajanje referentnog razdoblja koje je predmetna država članica usvojila. U tom smislu Sud ističe da fiksna referentna razdoblja mogu, za razliku od pomičnih referentnih razdoblja, dovesti do situacija u kojima se cilj zaštite zdravlja i sigurnosti radnika možda neće ostvariti. Naime, metoda fiksnih referentnih razdoblja može dovesti do toga da poslodavac poveže intenzivna razdoblja rada radnika tijekom dvaju uzastopnih fiksnih referentnih razdoblja što će dovesti do toga da će radnik u prosjeku preći ograničenje najduljeg trajanja tjednog radnog vremena u razdoblju koje, s obzirom na to da se proteže kroz ta dva fiksna razdoblja odgovara pomičnom referentnom razdoblju istog trajanja.

Stoga, iako su fiksna i pomična referentna razdoblja gledana zasebno sama po sebi u skladu s ciljem zaštite zdravlja i sigurnosti radnika, spajanje dvaju uzastopnih fiksnih razdoblja može, ovisno o najduljem trajanju tjednog radnog vremena i trajanju referentnog razdoblja koje je usvojila država članica, dovesti do situacija u kojima taj cilj može biti ugrožen iako su se poštovala razdoblja odmora propisana direktivom.

Sud iz toga zaključuje da se uz upotrebu fiksnih referentnih razdoblja trebaju primjenjivati mehanizmi koji jamče poštovanje najduljeg prosječnog tjednog radnog vremena od 48 sati tijekom svakog razdoblja od šest mjeseci koje se proteže kroz dva uzastopna fiksna referentna razdoblja. Dodaje da je na nacionalnom sudu da provjeri predviđa li nacionalno zakonodavstvo mehanizme koji jamče takvo poštovanje.

Naposljetku Sud utvrđuje da **nacionalni propis može u svrhu izračuna prosječnog trajanja tjednog radnog vremena predvidjeti referentna razdoblja koja počinju i završavaju na točno određene kalendarske datume, pod uvjetom da taj propis sadržava mehanizme kojima se jamči poštovanje najduljeg prosječnog tjednog radnog vremena od 48 sati tijekom svakog razdoblja od šest mjeseci koje se proteže kroz dva uzastopna fiksna referentna razdoblja.**

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da u okviru postupka koji se pred njima vodi upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293